

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

8 mei 2007

ONTWERP VAN DECREET

houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door de heer Karlos Callens**

**(Hoofdstuk II – Afvalstoffen;
Hoofdstuk XII – Riviervisserij;
Hoofdstuk XIII – Natuurbehoud;
Hoofdstuk XV – Decreet Integraal Waterbeleid;
Hoofdstuk XVI – Interne werking MiNa-raad;
Hoofdstuk XVII – Bevoegde autoriteit voor de in- en uitvoer van afvalstoffen;
Hoofdstuk XVIII – Overgangsbepaling plan-MER;
Hoofdstuk XIX – Inwerkingtreding)**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert.

Vaste leden:

de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Stefaan Sintobin, mevrouw Marleen Van den Eynde, de heer Frans Wymeersch;

mevrouw Hilde Crevits, de heer Erik Matthijs, de dames Tinne Rombouts, Joke Schauvliege;

de heren Jos Bex, Bart Martens, André Van Nieuwkerke;

de heer Karlos Callens, mevrouw Stern Demeulenaere, de heer Patrick Lachaert.

Plaatsvervangers:

mevrouw Agnes Bruyninckx, de heren Felix Strackx, Wim Van Dijck, mevrouw Gerda Van Steenberge, de heer John Vrancken;

de heer Jos De Meyer, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Frans Peeters, Jan Verfaillie;

de heren Jacky Maes, Ludo Sannen, Jo Vermeulen;

de dames Hilde Eeckhout, Dominique Guns, de heer Paul Wille.

Toegevoegde leden:

de heer Rudi Daems;

de heer Mark Demesmaeker.

Zie:

1164 (2006-2007)

- Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 en 3: Amendementen
- Nr. 4: Verslag namens de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting.....	4
II. Algemene bespreking.....	6
III. Artikelsgewijze bespreking.....	7
IV. Eindstemming.....	14
Bijlage.....	15

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed besprak op 19 en 26 april en 3 mei 2007 de haar toegewezen hoofdstukken van het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken.

I. TOELICHTING

De heer *Kris Peeters*, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, geeft toelichting bij het ontwerp van decreet.

HOOFDSTUK II

Afvalstoffen

Door artikel 2, dat de opheffing van artikel 24 van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 betreft, wordt het afvalstoffendecreet in overeenstemming gebracht met de Europese kaderrichtlijn afvalstoffen. De richtlijn bepaalt dat voor de nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen kan worden afgeweken van de vergunningsplicht, mits notificatie aan de Europese Commissie. Deze afwijkingsmogelijkheid kan nuttig zijn voor een aantal afvalstoffen die ten gevolge van de Europese richtlijn sinds kort als een gevaarlijke afvalstof beschouwd worden, maar waarvoor een vergunningsplicht geen meerwaarde inzake milieubescherming biedt.

Artikel 3 vervangt afdeling 5 in hoofdstuk IV van het afvalstoffendecreet. Het gaat om een aanpassing van het afvalstoffendecreet aan de Europese verordening 1774/2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.

Artikel 4 betreft de rechtzetting van een fout in het decreet van 22 december 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2007.

HOOFDSTUK XII

Riviervisserij

De bepaling met betrekking tot de riviervisserij in artikel 33 strekt er volgens de minister toe het jeugdvisverlof gratis te maken, en zodoende het vissen

attractiever te maken voor de jeugd. Alles samen gaat het over ongeveer 2100 visverloven. Een voorwaarde bij dit gratis jeugdvisverlof is dat de gevangen vissen onmiddellijk weer vrijgelaten moeten worden. Wie op een meer intensieve wijze wil vissen of wil deelnemen aan viswedstrijden op openbare wateren, zal dus over een volwaardig visverlof moeten blijven beschikken.

Door te blijven werken met een visverlof kan de overheid de vissende jongeren nog blijven bereiken en dat via de bij het visverlof horende publicatie over de openbare visserij die elke visser ontvangt, de brochure 'Vislijn' van het Visserijfonds. Het is volgens de minister immers van belang om alle vissers, en in het bijzonder de jeugdige vissers, op de hoogte te brengen van en te sensibiliseren voor een aangepaste hengelethiek, de naleving van de regels en respect voor de vissen en hun leefomgeving.

De inwerkingtreding is bepaald op 27 december 2006. De financiële impact heeft twee componenten: enerzijds de minderinkomsten en anderzijds de vergoeding aan de Post voor het uitreiken van deze verloven. Dat laatste was voorheen een onderdeel van de prijs voor het verkrijgen van het visverlof. Globaal gaat het om een impact die begroot wordt – bij een gelijkblijvend aantal jeugdvisverloven – op 13.575 euro. Intussen wordt onderzocht of de uitreiking niet ook kan gebeuren via enkele alternatieve distributiekkanalen, zoals het internet of de hengelsportwinkels.

HOOFDSTUK XIII

Natuurbehoud

De bepalingen in hoofdstuk XIII betreffen een vereenvoudiging van de bepalingen over natuurverbindingsgebieden. Natuurverbindingsgebieden worden in artikel 27 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu gedefinieerd als “gebieden die ongeacht hun oppervlakte van belang zijn voor de migratie van planten en dieren tussen de gebieden van het VEN en/of natuurrezervaten en die strook- of lijnvormig zijn met een aaneenschakeling van kleine landschapselementen.” In de natuurverbindingsgebieden kunnen volgens het natuurdecreet slechts stimulerende maatregelen worden genomen met het oog op de instandhouding en de ontwikkeling van de bestaande natuurelementen.

De verantwoordelijkheid voor de implementatie van natuurverbindingsgebieden ligt bij de provincies. De facto heeft elke provincie op dit moment in haar

ruimtelijk structuurplan reeds schematisch natuurverbindingsgebieden aangeduid. Een verdere stap, met name de concrete afbakening van de natuurverbindingsgebieden, is nodig om ten behoeve van de betrokkenen duidelijk te maken binnen welk gebied een stimulerend beleid met het oog op kleine landschapselementen zal gevoerd worden. Het is duidelijk dat dit stimulerende beleid niet steeds een ruimtelijk uitvoeringsplan zal vereisen. Het zal daarom ook niet altijd nodig zijn om de procedure eigen aan ruimtelijke uitvoeringsplannen te gaan volgen voor beleid dat in wezen slechts stimulerend van aard is.

Het voorstel tot aanpassing van het decreet natuurbehoud voorziet daarom in de mogelijkheid tot een eigensoortige, eenvoudiger afbakingsprocedure. In hoofdzaak wordt er door toevoeging van een paragraaf in artikel 30 een aanknopingspunt gecreëerd dat de bestendige deputatie toelaat om zelf natuurverbindingsgebieden af te bakenen. Dit spoort met het gegeven dat er in artikel 50, §1, tweede lid, van het natuurdecreet bepaald is dat de bestendige deputatie de natuurrichtplannen voor natuurverbindingsgebieden opstelt. Na wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 februari 2003 inzake natuurrichtplannen, wordt het op die manier mogelijk voor de provinciale overheid om in één beweging natuurverbindingsgebieden aan te duiden en er de stimulerende maatregelen voor vast te stellen. De overige voorgestelde wijzigingen aan het natuurdecreet hangen samen met deze wijziging.

HOOFDSTUK XV

Decreet Integraal Waterbeleid

In een besluit van 20 juli 2006 ter uitvoering van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid heeft de Vlaamse Regering een aantal procedurele en inhoudelijke richtlijnen voor de watertoets vastgelegd. Maar uit de praktijkervaringen van de voorbije jaren en uit de adviezen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Minaraad) over het uitvoeringsbesluit blijkt dat er een aantal rechtsonzekerheden blijven bestaan ten gevolge van de decretale bepalingen over de watertoets. Volgens de minister worden die met de voorgestelde wijzigingen in dit ontwerp van decreet weggewerkt.

In de eerste plaats is het volgens de minister nodig het huidige, zeer ruime toepassingsgebied van de

watertoets duidelijk af te bakenen. Momenteel is het zo dat de watertoets in principe van toepassing is op elke vergunning en elk plan of programma, ook al is er geen enkel verband met het watersysteem, zoals bijvoorbeeld vergunningen voor de uitbating van taxidiensten of terrasvergunningen. Maar zelfs voor de vergunningen die wel een verband kunnen houden met het watersysteem, blijkt er in een aantal gevallen geen noemenswaardig effect op het watersysteem te zijn, bijvoorbeeld bij een vergunningsaanvraag voor binnenverbouwingen of het plaatsen van zonnepanelen.

Het niet uitvoeren van de watertoets zou de rechtsgeldigheid van deze vergunningen in het gedrang kunnen brengen, wat volgens de minister uiteraard niet de bedoeling kan zijn. Daarom wordt in de ontworpen decreetswijziging aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid verleend om een zogenaamde 'positieve lijst' op te stellen van de vergunningen, plannen en programma's waarvoor een watertoets verplicht is. Omdat een aantal vergunningen, plannen en programma's een onmiskenbaar belang hebben voor het watersysteem en dus in ieder geval binnen het toepassingsgebied vallen, worden deze nu al decretaal vastgelegd. Tegelijk krijgt de Vlaamse Regering ook de bevoegdheid aan te geven welke activiteiten of subcategorieën zijn vrijgesteld van de watertoets.

De watertoets is momenteel niet van toepassing op stedenbouwkundige of planologische attesten, omdat zij niet onder de definitie van 'vergunning' vallen. Om te voorkomen dat de stedenbouwkundige vergunning geweigerd of ernstig beperkt zou worden na aflevering van een positief stedenbouwkundig of planologisch attest, wordt in de decreetswijziging opgenomen dat een watertoets noodzakelijk is bij het afleveren van een attest.

Met de huidige regeling is een watertoets in principe verplicht voor elke vergunning, ook wanneer het gaat om verschillende vergunningen voor hetzelfde werk of dezelfde handeling. Omdat dit niet altijd nodig of nuttig is, bepaalt de decreetswijziging dat een vergunning voor een activiteit die reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een andere vergunning, niet opnieuw aan de watertoets moet worden onderworpen. Mits motivatie kan de bevoegde overheidsinstantie hiertoe beslissen.

Een tweede oorzaak van de huidige rechtsonzekerheid, naast het vermelde toepassingsgebied, is volgens minister Peeters de bepaling over de motiverings-

plicht. De overheid moet momenteel bij haar motivering van de watertoets in alle gevallen een toetsing aan de doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid uitvoeren. Om deze bepaling te verduidelijken en te vereenvoudigen, wordt voorgesteld dat de betrokken overheid ‘rekening’ dient te houden met de ‘relevante’ doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid.

Een derde aanleiding tot rechtsonzekerheid vormen de bepalingen over het wateradvies. De huidige decreettekst bepaalt dat de adviesvraag verplicht is “in geval van twijfel”, maar dat is volgens de minister een moeilijk te beoordelen voorwaarde. Daarom geeft de decreetswijziging een duidelijke opsomming van de gevallen waarin de adviesvraag verplicht is.

De minister besluit dat de voorgestelde wijziging van het decreet integraal waterbeleid de huidige rechtsonzekerheden zal wegwerken en de toepassing van de watertoets zal vereenvoudigen.

HOOFDSTUK XVI

Interne werking MiNa-raad

De minister verwijst voor de toelichting van dit hoofdstuk naar de memorie van toelichting.

HOOFDSTUK XVII

Bevoegde autoriteit voor de in- en uitvoer van afvalstoffen

De minister verwijst voor de toelichting van dit hoofdstuk naar de memorie van toelichting.

HOOFDSTUK XVIII

Overgangsbepaling plan-MER

De doelstelling van deze overgangsbepaling bij het plan-MER-decreet is volgens de minister de rechtsonzekerheid te garanderen en problemen bij de lopende opmaakprocedures van ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's) in de praktijk te vermijden.

II. ALGEMENE BESPREKING

De heer *Rudi Daems* verwijst naar het advies van de SERV. De teneur van het advies is volgens het lid ver-

nietigend voor het voorliggende ontwerp van decreet. Hoewel het voorontwerp in hoofdzaak tekortkomingen uit het verleden wenst weg te werken, verzet de SERV zich tegen de daarbij gevolgde werkwijze. De SERV spreekt van haastwetgeving. Het voorontwerp is moeilijk leesbaar, waardoor de advisering niet efficiënt is kunnen verlopen. De memorie van toelichting is op sommige punten duidelijk, maar bevat op meerdere andere punten geen argumentatie van de wijzigingen. Het dossier bevat geen reguleringsimpactanalyse (RIA). De SERV werd om advies gevraagd binnen een termijn van vijf werkdagen, zonder dat die hoogdringendheid werd gemotiveerd. Door die werkwijze verhoogt de kans op fouten. De SERV stelt tot besluit van de algemene opmerkingen dan ook dat het voorontwerp van decreet aan dezelfde kwaal lijdt als het wil bestrijden. De heer *Daems* vindt dit een belangrijke uitspraak.

Het lid vraagt de minister om de belangrijkste punten waarmee rekening is gehouden in de adviezen van SERV en Minaraad op te lijsten.

Minister *Kris Peeters* laat eerst in het algemeen opmerken dat de Vlaamse Regering via dit ontwerp van decreet is ingegaan op bedenkingen die in het verleden door de SERV werden geformuleerd naar aanleiding van de voorlegging van ontwerpbesluiten. Als de SERV naar aanleiding van de advisering van een uitvoeringsbesluit een bemerking maakt die een wijziging van het decreet vergt, verkeert de Vlaamse Regering niet steeds in de mogelijkheid de goedkeuring van het uitvoeringsbesluit meerdere maanden uit te stellen in afwachting van een decreetswijziging. Het is dan volgens de minister al te eenvoudig om naar aanleiding van de voorgestelde decreetswijzigingen de kritiek om te draaien. Naar aanleiding van een decreetswijziging kan de Vlaamse Regering ook punten die in een uitvoeringsbesluit geregeld werden en waarbij eventueel keuzes gemaakt werden niet meer in vraag stellen. De vermenging van decretaal en bij besluit te regelen materies in een SERV-advies is volgens de minister te gemakkelijk. Dit doet echter geen afbreuk aan de globale appreciatie van de minister voor het werk van de SERV.

Voor het overige kan de minister maar vaststellen dat het wegwerken van fouten in decreten niet achterwege kan worden gelaten. De duurtijd van het voortraject en van het groeiproces van een decreet blijkt ook niet in relatie te staan tot het aantal fouten of vergissingen dat er soms insluipt. De minister verwijst daarvoor naar de wijzigingen aan het GIS-decreet in hoofdstuk V van het ontwerp van decreet, dat in

de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie wordt besproken.

Voor dit ontwerp van decreet werd volgens de minister geen RIA opgemaakt omdat er geen reguleringssimpactanalyse nodig is voor autoregulering en omzetting van richtlijnen.

De minister zal een nota ter beschikking stellen met daarin een antwoord op de belangrijkste opmerkingen van de SERV en Minaraad wat de hoofdstukken betreft die aan de commissie Leefmilieu zijn toegewezen (zie bijlage bij het verslag).

In een volgende vergadering beoordeelt mevrouw *Marleen Van den Eynde* het positief dat de commissieleden de gelegenheid kregen het antwoord van de minister op de opmerkingen van de adviesorganen te raadplegen vooraleer tot de stemming wordt overgegaan. De opmerkingen inzake de watertoets en de natuurverbindingsgebieden zijn voor het lid essentieel bij de beoordeling van het ontwerp van decreet. De antwoorden van de minister zijn echter verhelderend voor de discussie. Het is een werkwijze die voor herhaling vatbaar is.

Vlaams Belang heeft in het verleden al herhaaldelijk aangedrongen op de vereenvoudiging van de milieuwetgeving, na een tijd van overregulering. Daarom kan de fractie de pogingen van de minister steunen om verder administratieve vereenvoudigingen door te voeren. Inzake de watertoets probeert de minister een vereenvoudiging door te voeren door het opstellen van een positieve lijst van vergunningen, plannen en programma's. De bekommernis van mevrouw Van den Eynde is dat de krachtlijnen en de doelstellingen niet onderuit worden gehaald. De watertoets is een belangrijk instrument waar een positieve of negatieve lijst geen afbreuk mag aan doen.

De heer *Rudi Daems* is ook tevreden met de werkwijze in de commissie. Het verdient aanbeveling dat de minister ook in de toekomst reageert op de belangrijkste opmerkingen van SERV en Minaraad. Het lid vindt echter weinig nieuwe argumenten terug in de reactie van de minister. De essentie van de kritiek van de SERV is dat het een slordig ontwerp van decreet betreft. Op basis van de adviezen werd het ontwerp in beperkte mate bijgestuurd, maar de conclusie blijft dat het ontwerp lijdt aan dezelfde kwaal als het wil bestrijden.

De heer Daems vreest ook dat het ontwerp van decreet de verdere uitholling van de watertoets tot

gevolg zal hebben. De opmerkingen van de Minaraad daarover worden niet weerlegd. Het lid heeft ernstige bedenkingen bij de artikelen over het implementeren van de watertoets. Hoewel het volgens de memorie van toelichting duidelijk de bedoeling was rechtsonzekerheid weg te nemen, wordt die onzekerheid door het ontwerp niet verminderd (cf. infra).

Minister *Kris Peeters* stelt dat het precies de bedoeling is om het instrument van de watertoets, waar terecht veel belang aan wordt gehecht, te ontdoen van onnodige en administratief belastende elementen. Dit moet toelaten om het instrument op een efficiënte wijze in te zetten.

De heer *Erik Matthijs* stelt dat ook andere decreten slordigheden bevatten en dat dit ook in de vorige legislatuur gebeurde. De oorzaak is vaak dat op het laatste moment nog talrijke amendementen worden ingediend en goedgekeurd, die niet grondig meer kunnen worden bestudeerd. De decreten blijken dan achteraf moeilijk uitvoerbaar, wat reparatiewetgeving noodzakelijk maakt. Het verdient volgens de heer Matthijs aanbeveling om meer tijd te nemen om de voorgestelde wijzigingen te bestuderen.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

HOOFDSTUK II

Afvalstoffen

Artikelen 2 tot 5

Mevrouw *Marleen Van den Eynde* merkt op dat er in de in artikel 3 voorgestelde tekst van artikel 27 van het afvalstoffendecreet, sprake is van “erkende of geregistreeerde inrichtingen”. Het is volgens het lid niet duidelijk voor welke inrichtingen nu eigenlijk wordt gekozen in de tekst. Kan de minister dit verder verduidelijken?

De *minister* antwoordt dat in het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 is bepaald welke bedrijven een erkenning of een registratie hebben. Een erkenning is noodzakelijk voor de ophalers van dierlijk afval en voor de opslag- en verwerkingsbedrijven van dierlijk afval. Een registratie is verplicht voor de vervoerders van dierlijk afval. Een geregistreeerde vervoerder werkt steeds in opdracht

van een erkende ophaler. Een jaarlijkse melding aan de OVAM van de vervoerde afvalstoffen wordt niet aan de geregistreerde vervoerders opgelegd omdat dit een dubbele administratieve belasting zou betekenen. Deze transporten moeten immers reeds door de erkende ophaler gemeld worden. Indien een erkende ophaler zelf over vervoermiddelen beschikt, moet hij hiervoor natuurlijk geen aparte registratie aanvragen.

De heer *Patrick Lachaert* vraagt of in dit ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen geen bepaling moet worden opgenomen over het achterlaten van zwerfvuil en de mogelijke gemeentelijke administratieve sancties. Dergelijke overtredingen op de openbare netheid kunnen nu niet worden geregeld in de gemeentelijke administratieve sancties.

De *minister* erkent dat voor dit probleem een oplossing moet worden gezocht. De vraag is echter of de mogelijkheid voor het toepassen van de gemeentelijke administratieve sancties voor zwerfvuil en sluikeorten niet beter in het Gemeentedecreet wordt ingeschreven.

De artikelen 2 tot 5 worden aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XII

Riviervisserij

Artikel 33

De heer *Karlos Callens* stelt vast dat dit artikel het visverlof gratis maakt voor kinderen beneden de veertien jaar. De heer Callens stelt voor om ook het jeugdvisverlof zelf, als document dat wordt uitgeleend, af te schaffen. Dit zou bijdragen tot de administratieve vereenvoudiging. Welke redenen zijn er om dit document te behouden? Staan er voorwaarden op dit document vermeld waardoor het nog een bepaalde functie heeft?

Het lid vraagt zich ook af waarom het gratis verlof niet wordt uitgebreid naar de andere categorieën van vissers. Het gaat om kleine bedragen waarbij de kosten voor inning vaak niet opwegen tegen de inkomsten.

Minister *Kris Peeters* antwoordt dat de nieuwe maatregel inzake het gratis jeugdvisverlof in het Overleg-

orgaan Openbare Visserij van het agentschap voor Natuur en Bos (ANB) werd afgesproken in consensus met de vertegenwoordigers van de visserijsector. De beslissing is bijgevolg gedragen door de visserijsector. Op basis van deze consensus heeft de minister besloten om het jeugdvisverlof gratis te maken, echter niet af te schaffen.

Bij de aanschaf van het visverlof krijgt iedere visser immers de brochure 'Vislijn' van het Visserijfonds. Deze brochure bevat heel wat informatie over de openbare visserij in Vlaanderen (wetgeving, viswateren, vissoorten, wetenschappelijk onderzoek enzovoort). In het kader van het sensibiliseren voor het duurzaam bevissen en de naleving van de regelgeving is het belangrijk dat elke visser, ook de jeugdige visser, via de aanschaf van het visverlof dergelijke informatie krijgt. Het is immers van belang om alle vissers te sensibiliseren rond een aangepaste hengelethiek, naleving van regels en respect voor de vissen en hun leefomgeving. Speciaal voor de jeugd wordt ook aparte informatie in deze brochure opgenomen.

Het jeugdvisverlof is restrictiever dan het visverlof zelf. De op basis van het jeugdvisverlof gevangen vissen moeten met name onmiddellijk worden teruggezet en er mag slechts met één hengel gevist worden. Het betreft dus eerder een initiatie in de visserij. Jongeren die op een meer intensieve wijze willen vissen of willen deelnemen aan viswedstrijden op openbare wateren, moeten over een volwaardig visverlof beschikken.

De minister heeft de afschaffing van alle visverloven overwogen maar uiteindelijk niet opportuun geacht en wel om de volgende redenen: het visverlof, ongeacht of dit nu gratis of betalend is, geeft het signaal dat het vissen in openbare wateren aan bepaalde regels onderworpen is. De informatie die samen met het visverlof wordt verstrekt, wijst de visser op zijn rechten en plichten. Distributie van deze informatie samen met het visverlof geeft de overheid de garantie dat in principe alle vissers worden bereikt.

In veel gevallen is voor het gebruik (of de 'oogst') van natuurlijke hulpbronnen een vergunning vereist, bijvoorbeeld bij de jacht, bij exploitatie van bossen, bij grondwaterwinning enzovoort. Dat is dus ook het geval voor de visvangst. Er is de minister geen enkel Europees land bekend waar vissen op de binnenwateren zonder vergunning zou zijn toegestaan.

Bij een afschaffing van het visverlof moet volgens de minister rekening gehouden worden met een toename

van overbevissing, stroperij en onethisch gedrag. De eventuele afschaffing van het visverlof kan daarom ook leiden tot een proliferatie van andere vergunningsystemen door de diverse waterbeheerders, ten einde vissers die zich niet aan de regels houden te kunnen weren.

Er werden in de commissie Leefmilieu al eerder vragen gesteld over de vereenvoudiging van het visverlof (*Hand. VI. Parl. 2005-06, nr. C152*). De minister kan melden dat momenteel een besluit van de Vlaamse Regering wordt voorbereid om onder meer de distributie van visverloven te vereenvoudigen. Wat betreft het aanvragen van de visverloven via internet wordt een offerte voorbereid. Dit zal alvast heel wat hengaars een verplaatsing naar het postkantoor besparen. Tevens wordt bekeken om de gratis jeugdvisverloven ook via de hengelsportwinkels ter beschikking te stellen.

Artikel 33 wordt aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XIII

Natuurbehoud

Artikelen 34 en 35

Mevrouw *Tinne Rombouts* wijst in verband met deze bepalingen over natuurverbingsgebieden op de bezorgdheid van de SERV en de ongerustheid op het terrein. Er moet inderdaad werk worden gemaakt van de afbakening van natuurverbingsgebieden. Op het eerste zicht lijkt de voorgestelde wijziging een onschuldige administratieve vereenvoudiging en iedereen staat achter de idee van vereenvoudiging van de regelgeving. De vrees leeft echter sterk dat de stimulerende maatregelen die men in de natuurverbingsgebieden voor ogen heeft na verloop van tijd zullen worden omgevormd naar verplichtende of bindende maatregelen.

Het moet volgens het lid duidelijk zijn dat het om stimulerende maatregelen gaat en de decreetgever moet daar ook in de toekomst fair in blijven. Wanneer het om bindende maatregelen zou gaan of wanneer maatregelen op een dergelijke manier worden opgedrongen dat de betrokkenen er niet meer onderuit kunnen, dan is de voorgestelde afbakeningsprocedure te licht. Mevrouw Rombouts vraagt aan de Vlaamse

Regering om bij de opmaak van de uitvoeringsbesluiten de lijn van het Vlaams Parlement te volgen.

De *minister* verwijst naar de exacte formulering van artikel 29, §1, van het decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu. Het luidt: “Behoudens in de groengebieden en bosgebieden en de met een van deze gebieden vergelijkbare bestemmingsgebieden, aangewezen op de plannen van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplannen van kracht in de ruimtelijke ordening, kunnen in de natuurverbingsgebieden naast de maatregelen vermeld in hoofdstuk IV, afdeling 4 van dit hoofdstuk en hoofdstuk VI, ten aanzien van eigenaars en grondgebruikers slechts stimulerende maatregelen worden genomen [...]”

De SERV merkt in zijn advies onder meer op dat het voorontwerp van decreet niet van de gelegenheid gebruik maakt om dit artikel 29 van het natuurdecreet helderder te formuleren. Het blijft volgens de SERV immers onduidelijk of er in natuurverbingsgebieden inderdaad “slechts stimulerende maatregelen worden genomen”. Het lijkt voor het adviesorgaan niet uitgesloten dat ook “de maatregelen vermeld in hoofdstuk IV, afdeling 4 van dit hoofdstuk en hoofdstuk VI (het voorkooprecht en dergelijke) van toepassing kunnen blijven in natuurverbingsgebieden.”

Minister Peeters heeft deze bezorgdheid van de SERV laten onderzoeken. De maatregelen die in artikel 29, §1, worden opgesomd, blijken te gelden:

- hetzij per definitie voor IVON (integraal verwevings- en ondersteunend netwerk), met name in de desbetreffende provinciale natuurrichtplannen;
- hetzij expliciet voor IVON, meer bepaald de op grond van artikel 13, §5, van het natuurdecreet verplichte invoering van een vergunningsplicht betreffende wijzigingen van kleine landschapselementen. Deze vergunningsplicht valt onder de garanties van artikel 9, met name dat de betrokken maatregelen geen wezenlijke afbreuk kunnen doen aan de realisatie van de geldende bestemming;
- hetzij op basis van vrijwilligheid, met name de mogelijkheid om beheersovereenkomsten af te sluiten of om verwervingen te doen;
- hetzij horizontaal, wat maakt dat natuurverbingsgebieden er per definitie niet van kunnen

worden uitgesloten. Het betreft meer bepaald hoofdstuk VI van het natuurdecreet over soortenbeleid. Het soortenbeleid valt eveneens onder de garantie van artikel 9 van het natuurdecreet.

Deze maatregelen gelden dus weliswaar voor natuurverbindingsgebieden, maar zouden in elk geval daarvoor gelden, of die vermelding nu in artikel 29 staat of niet. In die zin is de vraag van de SERV tot wijziging van artikel 29 volgens de minister niet correct. De uitvoering van de twee laatst genoemde soorten maatregelen hangt overigens niet eens af van effectieve aanduiding van natuurverbindingsgebieden.

Dit neemt niet weg dat minister Peeters positief staat ten aanzien van de vraag van mevrouw Rombouts: de Vlaamse Regering zal er over waken dat er geen extra verplichtingen voortvloeien uit de aanduiding van natuurverbindingsgebieden.

De heer *Rudi Daems* stelt dat zijn fractie volledig achter de doelstelling staat van het hoofdstuk natuurbehoud. Door stimulerende maatregelen kunnen landbouw en natuur dicht bij elkaar worden gebracht. De voorgestelde wijziging zit juridisch en planologisch echter niet logisch in elkaar. Voor de zuiverheid van de hiërarchie van de planningsinstrumenten in de ruimtelijke orde is het geen goede ontwikkeling om een tweede planfiguur te creëren via een nieuwe procedure.

Het lid vraagt of het niet logischer zou zijn – en ook beter vanuit democratisch oogpunt – dat niet de bestendige deputatie maar de provincieraad de afbakingsplannen zou vastleggen.

De artikelen 34 en 35 worden aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XV

Decreet Integraal Waterbeleid

Artikel 37bis (nieuw)

Amendement nr. 1 van de heren Erik Matthijs, Bart Martens en Patrick Lachaert strekt ertoe in hoofdstuk XV een artikel 37bis in te voegen, dat in artikel 3, §2, van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid een 4^obis invoegt (*Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1164/2*).

In de voorgestelde tekst van 4^obis wordt zwemwater gedefinieerd als “elk oppervlaktewater, met inbegrip van de territoriale zee waarvoor het Vlaamse Gewest bevoegd is, waarin naar verwachting een groot aantal mensen zal zwemmen, en waar zwemmen niet permanent verboden is of waarvoor geen permanent negatief zwemadvies bestaat”.

De heer *Erik Matthijs* licht toe dat de Zwemwaterrichtlijn (richtlijn 2006/7/EG betreffende het beheer van de zwemwaterkwaliteit en tot intrekking van richtlijn 76/160/EEG) evenzeer van toepassing is op de kustwateren. Omdat de bestaande definitie van oppervlaktewater in het decreet integraal waterbeleid elke verwijzing hiernaar uitsluit, moet een precisering worden aangebracht in de definitie van zwemwater. Concreet zal dit betekenen dat zwemwater niet alleen de binnenwateren zal omvatten maar ook een gedeelte van de territoriale zee.

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen.

Het artikel wordt hernummerd in de tekst aangenomen door de commissies.

Artikelen 38 tot 41

De heer *Rudi Daems* heeft ernstige kritiek op de artikelen over het implementeren van de watertoets, in het bijzonder de artikelen 38 en 41. Hoewel het volgens de memorie van toelichting duidelijk de bedoeling is rechtsonzekerheid weg te nemen, wordt die onzekerheid volgens het lid door deze artikelen niet verminderd.

Artikel 38, 2°, van het ontwerp van decreet voegt een derde lid toe aan artikel 8, §1, van het decreet integraal waterbeleid. De tekst vermeldt dat de overheid die oordeelt over de afgifte van een stedenbouwkundig of planologisch attest “in redelijkheid” dient na te gaan of de aanvraag door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen de watertoets kan doorstaan. De heer Daems vindt de formulering “in redelijkheid” zeer rekbaar en voor meerdere interpretaties vatbaar. Het kan ook worden geïnterpreteerd als een waarschuwing aan de vergunningverlenende overheid om niet te streng op te treden.

Namens de *minister* wordt geantwoord dat door de betrokken administratie altijd een afweging moet worden gemaakt bij het uitvoeren van watertoets. De

formulering “in redelijkheid” kan de ambtenaar helpen bij het maken van die afweging.

De heer *Rudi Daems* stelt vast dat de minister in artikel 41 van het ontwerp van decreet, dat artikel 8, §5, van het decreet integraal waterbeleid wijzigt, wil werken met een zogenaamde ‘positieve lijst’ van vergunningen, plannen en programma’s waarvoor een watertoets verplicht is. Dit staat volgens het lid in schril contrast met de onwil van de minister om in een decretale basis te voorzien voor een positieve lijst van plannen en programma’s waarvoor een milieueffectenrapport noodzakelijk is. Dat bleek tijdens de bespreking van het zogenaamde plan-MER-decreet dat recent in de commissie werd goedgekeurd (*Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1081/1*). Wat is de motivatie van de minister om voor de watertoets te werken met een positieve lijst en voor het plan-MER-decreet niet?

De *minister* verwijst naar het verslag van de besprekingen van het plan-MER-decreet in de commissie (*Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1081/4*). Daarin heeft hij duidelijk gesteld dat in het plan-MER-decreet wordt geopteerd voor de geval-per-gevalbenadering, omdat daardoor veel flexibeler te werk kan worden gegaan en enkel die plannen en programma’s moeten worden geïsoleerd die daadwerkelijk aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben. Een ander voordeel betreft de veranderlijkheid. De wetgeving evolueert snel, zodat nieuwe plannen en programma’s in de regelgeving opduiken. De opmaak van een lijst kan hiermee geen rekening houden, zodat een achterhaalde lijst aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid en strijdigheid met de richtlijn. Het werken met een open systeem vangt deze veranderlijkheid en rechtsonzekerheid op. In de memorie van toelichting bij het plan-MER-decreet wordt echter uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorzien voor de minister om door middel van een omzendbrief een indicatieve lijst op te stellen met betrekking tot plannen of programma’s die in toepassing van het decreet aan de plan-MER onderworpen zijn.

Mevrouw *Marleen Van den Eynde* stelt dat de minister in zijn toelichting al een aantal voorbeelden heeft gegeven van vergunningen waarvoor de watertoets niet meer zou worden opgelegd, zoals bijvoorbeeld een vergunning voor een taxibedrijf of voor een terras. Zijn er echter vergunningen voor activiteiten die wel met het watersysteem te maken hebben maar die toch niet zouden worden onderworpen aan de watertoets?

De heer *Rudi Daems* stelt dat zijn fractie geen probleem heeft met een positieve lijst, maar betreurt dat

voor het plan-MER-decreet niet kon worden gewerkt met een dergelijke lijst. De vraag is echter of de opsomming in de nu voorgestelde tekst wel voldoende uitgebreid is. Het lid ziet ook een tegenstrijdigheid tussen de voorgestelde tekst en de memorie van toelichting. De memorie vermeldt structuurplannen als plannen die onderhevig zijn aan de watertoets maar in de voorgestelde decreetstekst zijn ze niet opgenomen. Ook waterbeheerplannen, stroomgebiedbeheerplannen, bekkenbeheerplannen, delfstoffenplannen, waterzuiveringsplannen en zoneringsplannen worden niet vermeld. Het zijn volgens het lid nochtans plannen die belangrijk zijn voor het watersysteem, maar die ook vaak multifunctioneel zijn en een groot maatschappelijk belang hebben. De heer *Daems* weet dat de Vlaamse Regering een aanvullende lijst kan vaststellen van vergunningen, plannen en programma’s die aan de watertoets moeten worden onderworpen, maar vreest dat een aantal belangrijke plannen aan de watertoets zal ontsnappen.

Het vierde lid dat door artikel 41, 1°, wordt toegevoegd aan artikel 8, §5, van het decreet integraal waterbeleid, bepaalt dat voor opeenvolgende programma’s, plannen en vergunningen die betrekking hebben op hetzelfde plangebied, de overheid die beslist over het programma, het plan of de vergunningen, kan oordelen dat een eerder uitgevoerde watertoets volstaat. Vanuit het streven naar vereenvoudiging lijkt die bepaling begrijpelijk, maar ze roept ook vragen op bij de heer *Daems*. Wat indien een verkavelingsvergunning wordt afgeleverd met een negatief advies van de waterbeheerder of een advies waarin staat dat bepaalde randvoorwaarden moeten worden opgelegd en de gemeente in een volgende fase individuele bouwvergunningen toekent zonder dat aan de randvoorwaarden is voldaan en zonder dat een nieuwe watertoets wordt uitgevoerd? Wat indien dan later bij een overstroming schade ontstaat aan de individuele woningen omdat de nodige maatregelen niet zijn genomen? Wie is dan verantwoordelijk voor de schade?

De *minister* antwoordt dat het voorbeeld over de verkavelingsvergunning eerder een theoretisch voorbeeld lijkt. De heer *Patrick Lachaert* stelt dat de stedenbouwkundige vergunning hoe dan ook moet worden getoetst aan de voorschriften van de verkavelingsvergunning. Indien de gemeente daarmee geen rekening zou houden, zal de vergunning worden geschorst door de gemachtigde ambtenaar.

Namens de *minister* wordt eraan toegevoegd dat in de voorgestelde tekst van artikel 8, §5, tweede lid, de ruimtelijke uitvoeringsplannen worden vermeld

omdat die zich op een voldoende concreet niveau bevinden om een watertoets uit te voeren. Een oppervlakedelfstoffenplan bijvoorbeeld is normaal gezien onvoldoende concreet om een watertoets uit te voeren. Wanneer men een oppervlakedelfstoffenplan wil concretiseren wordt een ruimtelijk uitvoeringsplan opgesteld. Op dat ogenblik moeten alle concrete gegevens beschikbaar zijn om een zinvolle watertoets uit te voeren. De bepalingen in het vierde lid dat wordt toegevoegd aan artikel 8, §5, laat ook het omgekeerde toe. Indien de overheid oordeelt dat er voldoende gegevens beschikbaar zijn om toch een watertoets uit te voeren over een oppervlakedelfstoffenplan, kan ze die toets uitvoeren en oordelen dat die volstaat voor de latere uitvoeringsplannen.

De heer *Rudi Daems* is het niet eens met die redenering. Hij geeft het concrete voorbeeld van een gemeente die in het kader van het opstellen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan een grootschalige grondenruiloperatie voorbereidt. Er zijn redenen van verdichting, mobiliteit en zelfs watergevoeligheid om tot die ruil over te gaan. Het is volgens het lid niet meer dan logisch dat dit ontwerp van structuurplan aan een watertoets wordt onderworpen, zeker indien men daarbij denkt aan woonzones in mogelijke overstromingsgevoelige gebieden. Het lid herhaalt dat de memorie melding maakt van structuurplannen als onderworpen aan de watertoets.

De heer *Patrick Lachaert* stelt dat een watertoets enkel kan worden uitgevoerd over een juridisch zeker feit. Het structuurplan bevat een planologische visie waaraan achteraf uitvoering moet worden gegeven via een ruimtelijk uitvoeringsplan. Bij die toetsing van het uitvoeringsplan aan het structuurplan kan om verschillende redenen blijken dat het uitvoeringsplan niet voldoet, bijvoorbeeld om redenen van mobiliteit of watergevoeligheid. De heer Lachaert kan de redenering van heer Daems wel volgen wanneer het zou gaan over een uitspraak in de bindende bepalingen van het ruimtelijk structuurplan.

De heer *Rudi Daems* pleit er daarom voor om van bij de aanvang twijfel uit te sluiten door een watertoets op te leggen voor een structuurplan. Het lid verwijst opnieuw naar het voorbeeld van het structuurplan met daarin een grondenruil.

Namens de *minister* wordt geantwoord dat het onwaarschijnlijk is dat een ruil van gronden wordt vastgelegd in de bindende bepalingen van een structuurplan. Een dergelijke operatie moet worden uitgevoerd via uitvoeringsplannen. Indien die toch al wordt vastgelegd in de bindende bepalingen, zou

het verstandig zijn als de overheid zou beslissen om reeds een watertoets uit te voeren. Die mogelijkheid bestaat, waarbij dan eventueel kan worden beslist dat de toets later niet moet worden herhaald.

De heer *Karlos Callens* merkt op dat in het structuurplan van zijn gemeente een aantal woonuitbreidingsgebieden niet als woonzone werden opgenomen om redenen van watergevoeligheid. Met de provincie werd de afspraak gemaakt dat, wanneer geplande werkzaamheden inzake buffering van water ertoe zouden leiden dat de gronden wel voor bebouwing in aanmerking komen, op deze beslissing kan worden terug gekomen. Voor deze gebieden moet dan een afzonderlijk ruimtelijk uitvoeringsplan worden opgesteld dat de hele procedure moet doorlopen.

De heer *Rudi Daems* meent dat uit deze discussie blijkt dat het logisch is om ook bij het uitwerken van een planologische visie reeds de oefening van de watertoets te doen.

Het lid vindt het verder vanuit juridisch oogpunt merkwaardig dat de Vlaamse Regering voor subcategorieën kan afwijken van een positieve lijst die door de decreetgever is vastgesteld. Het vierde lid dat door artikel 41, 1°, wordt toegevoegd aan artikel 8, §5, van het decreet integraal waterbeleid, bepaalt dat de Vlaamse Regering een lijst kan opstellen van subcategorieën van programma's, plannen en vergunningen waarvoor in afwijking van andere bepalingen geen watertoets is vereist.

Namens de *minister* wordt geantwoord dat het de bedoeling is bepaalde subcategorieën uit te sluiten om administratieve overlast bij de waterbeheerders te vermijden. In het decreet ruimtelijke ordening worden ook reeds een aantal kleine werken vrijgesteld van een stedenbouwkundige vergunning. Naar analogie daarmee lijkt het weinig zinvol om bijvoorbeeld een watertoets op te leggen voor een tuinhuisje bij een bestaande vergunde woning. De voorgestelde tekst biedt de mogelijkheid om bepaalde subcategorieën uit te sluiten.

Volgens de heer *Rudi Daems* kan deze bepaling ertoe leiden dat de principes van het bestaande decreet op een subtiële wijze worden uitgehold.

De heer Daems verwijst ook naar het uitvoeringsbesluit van 20 juli 2006 inzake de watertoets. In bijlage daarvan is een kaart opgenomen met de effectief overstromingsgevoelige en de mogelijk overstromingsgevoelige gebieden. Van de kaart met de

mogelijk overstromingsgevoelige gebieden zouden alle woonuitbreidingsgebieden zijn geschrapt. Er is volgens het lid dan ook een grote discrepantie tussen de watertoetskaart in bijlage bij het uitvoeringsbesluit en de indicatieve kaarten van de van nature overstroombare gebieden (NOG-kaart), de recent overstroomde gebieden (ROG-kaart) en de gemodelleerde overstromingsgebieden (MOG-kaart). Deze discrepantie kan leiden tot juridische onzekerheid bij de vergunningverlening. Hoe denkt de minister deze twee benaderingen met elkaar te verzoenen?

Namens de *minister* wordt geantwoord dat de genoemde overstromingskaarten werden opgesteld op basis van de beschikbare gegevens. De kaarten kunnen worden aangepast in de tijd, bijvoorbeeld wanneer maatregelen worden genomen waardoor het overstromingsrisico verkleint of wegvalt. De minister heeft geen weet van het systematisch schrappen van de woonuitbreidingsgebieden op de watertoetskaart.

De heer *Patrick Lachaert* stelt voor dat de commissie op een later tijdstip hierop zal terugkomen aangezien de vraag geen rechtstreekse gevolgen heeft voor de tekst van het decreet.

De artikelen 38 tot 41 worden aangenomen met 9 stemmen.

Artikel 41bis (nieuw)

Amendement nr. 2 van de heren Erik Matthijs, Bart Martens en Patrick Lachaert strekt ertoe een artikel 41bis in te voegen, dat in afdeling I van hoofdstuk VII van het decreet integraal waterbeleid een onderafdeling Ibis, bestaande uit een artikel 51bis, invoegt. Het nieuwe artikel handelt over het vaststellen en beheer van de zwemwaterkwaliteit.

Met het oog op het behoud, de bescherming en de verbetering van een bijzondere milieukwaliteit voor zwemwater en de bescherming van de gezondheid van de mens worden, overeenkomstig de Richtlijn 2006/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2006 betreffende het beheer van de zwemwaterkwaliteit en tot intrekking van Richtlijn 76/160/EEG, door de Vlaamse Regering de volgende bepalingen vastgesteld:

1° de afbakening van zwemwateren en het bepalen van het badseizoen;

2° de controle en de indeling van de zwemwaterkwaliteit;

3° het beheer van de zwemwaterkwaliteit;

4° het verstrekken van informatie aan het publiek, alsook de organisatie van de inspraak voor het publiek, over de zwemwaterkwaliteit.

Dit artikel moet volgens de heer *Erik Matthijs* de Vlaamse Regering de decretale rechtsgrond geven om de nodige bepalingen vast te stellen ter uitvoering van de Zwemwaterrichtlijn. De formulering is overgenomen uit artikel 1, 1, van deze richtlijn.

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XVI

Interne werking MiNa-raad

Artikel 42

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XVII

Bevoegde autoriteit voor de in- en uitvoer van afvalstoffen

Artikel 43

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XVIII

Overgangsbepaling plan-MER

Artikel 44

Mevrouw *Trees Merckx-Van Goey* heeft vragen bij de in dit artikel opgenomen overgangsbepaling bij het plan-MER-decreet. De rode draad doorheen het voorliggende ontwerp van decreet is het rechtzetten

van fouten en het verhogen van de rechtszekerheid en daar kan het lid volledig achter staan. De memorie van toelichting geeft echter geen inhoudelijke commentaar bij artikel 44. Het artikel staat ook niet in het voorontwerp van decreet, waardoor het niet voor advies aan SERV en Minaraad werd voorgelegd. De overgangsbepaling slaat op een wijziging van het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid die pas op 18 april 2007 door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd (decreet houdende wijziging van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, *Parl. St. Vl. Parl. 2006-07, nr. 1081/1*) – de datum van afkondiging van dit wijzigingsdecreet moet overigens nog in de tekst worden ingevuld. Het door dit recent goedgekeurde wijzigingsdecreet vervangen hoofdstuk II van titel IV van het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, is volgens de nu voorgestelde tekst van toepassing op de ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt zes maanden na de datum van de inwerkingtreding van het vervangen hoofdstuk. Het wijzigingsdecreet treedt echter pas in werking op de datum bepaald door de Vlaamse Regering. Wellicht zal de regering daarmee wachten tot de uitvoeringsbesluiten bij het plan-MER-decreet klaar zijn.

Mevrouw Merckx-Van Goey heeft daarom vragen bij de doelstelling van dit artikel: welke rechtsonzekerheid wordt weggenomen of op welke wijze wil de Vlaamse Regering de rechtszekerheid vergroten? Wanneer plant de regering de inwerkingtreding van het plan-MER-decreet? Moest deze overgangsbepaling niet eerder worden ingevoegd in het recent goedgekeurde plan-MER-decreet? De werkwijze waarbij deze overgangsbepaling in het voorliggende decreet houdende diverse bepalingen wordt gevoegd, maakt de regelgeving er niet duidelijker op.

Minister *Kris Peeters* antwoordt dat deze overgangsbepaling zeer nadrukkelijk door de administratie en door de minister bevoegd voor ruimtelijke ordening is gevraagd. De bepaling wil problemen vermijden met ruimtelijke uitvoeringsplannen die nu de opmaakprocedure doorlopen. Het kan niet de bedoeling zijn om voor elk RUP in opmaak de procedure opnieuw te starten na de inwerkingtreding van het plan-MER-decreet. De bedoeling is dus duidelijk rechtszekerheid te geven aan de RUP's die momenteel in de opmaakprocedure zitten.

De minister bevestigt dat de uitvoeringsbesluiten van het plan-MER-decreet in voorbereiding zijn en dat de Vlaamse Regering over de datum van inwerkingtreding zal beslissen.

Artikel 44 wordt aangenomen met 9 stemmen.

HOOFDSTUK XIX

Inwerkingtreding

Artikel 45

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen.

IV. EINDSTEMMING

Het geheel van de aan de commissie toegewezen hoofdstukken wordt aangenomen met 9 stemmen.

De tekst aangenomen door de commissies wordt gepubliceerd in *Parl. St. Vl. Parl. 2006-07, nr. 1164/6*.

De verslaggever,

De voorzitter,

Karlos CALLENS

Patrick LACHAERT

BIJLAGE

Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur

Ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken – antwoord op de opmerkingen van SERV en Minaraad

Met betrekking tot de adviezen van de SERV:

Eerst wil ik in het algemeen opmerken dat de Vlaamse regering via dit ontwerp-decreet ingegaan is op bedenkingen die in het verleden naar aanleiding van de voorlegging van ontwerp-besluiten door de SERV werden gemaakt. Als de SERV naar aanleiding van de advisering van een uitvoeringsbesluit een bemerking maakt die een wijziging van het decreet vergt dan is het zo dat de Vlaamse regering niet steeds in de mogelijkheid is de goedkeuring van het uitvoeringsbesluit meerdere maanden uit te stellen in afwachting van een decreetswijziging. Het is dan al te gemakkelijk om naar aanleiding van het voorstel van decreetswijziging de kritiek dan om te draaien. Naar aanleiding van een decreetswijziging kan de Vlaamse regering ook punten die in het uitvoeringsbesluit geregeld waren en waar desgevallend keuzes gemaakt werden niet meer in vraag stellen. Deze vermenging van decretaal en bij besluit te regelen materies inzake energie en inzake het integraal waterbeleid is goedkoop in een SERV-advies.

Voor het overige kan ik maar vaststellen dat het wegwerken van fouten die soms spijtig genoeg in een decreet staan mijns inziens niet achterwege kan gelaten worden. De duurtijd van het voortraject van het groeiproces naar een decreet blijkt ook niet in relatie te staan tot het aantal fouten of vergissingen die er soms insluipen. Ik verwijs daarvoor naar de wijzigingen aan het GIS-decreet. De veelvuldige wijzigingen aan de Energieregelgeving zijn uiteraard een gevolg van de snelle liberalisering waarvoor Vlaanderen gekozen heeft en die noodzaakt dat we onze regelgeving ook aanpassen aan de veranderingen in de sector. Ook hier stel ik vast dat de SERV anderzijds wel apprecieert dat wij bij deze gelegenheid een aantal wijzigingen die zij in het verleden vroegen nu ook doorvoeren.

Hoofdstuk II: Afvalstoffen

De SERV maakt de bemerking dat de term erkende of geregistreerde inrichtingen in art. 27 worden gebruikt. Beide termen hebben een specifieke betekenis in de Verordening en moeten dus ook in deze bepaling specifiek worden benoemd.

Hoofdstuk X: Natuurbehoud¹

Eerste bemerking SERV: *“Het voorliggend voorontwerp lijkt een nieuwe, lichtere procedure buiten de ruimtelijke ordening te introduceren, die toelaat om bodembestemmingen vast te leggen. Dat kan volgens de raad niet omdat dat niet strookt met het integrale karakter van de ruimtelijke ordening, waarbij een bestemming tot stand komt na afweging van alle aanspraken. Reeds in het verleden heeft de raad zich verzet tegen het ontstaan van een parallelle ruimtelijke ordening via sectordecreten, zoals het decreet op het natuurbehoud. De SERV stelde daarbij dat plannen met implicaties op de ruimtelijke ordening via de procedures van de ruimtelijke ordening moeten gebeuren.”*

Hier wordt geen parallelle ruimtelijke ordening ingevoerd, en evenmin een lichtere procedure om bestemmingen vast te kunnen leggen. Wel wordt de bestaande procedure aangevuld met er een *sui generis* procedure, op verzoek van de provincies, om, zonder strijdigheid met

¹ Nummering van het voorontwerp van decreet

de geldende bestemmingen, stimuleringsbeleid mogelijk te maken. De aldus bekomen afbakeningen leiden niet tot implicaties voor de geldende bestemmingen.

Tweede bemerking SERV: *“De raad vindt het positief dat de Vlaamse regering poogt om de invoering van stimulerende maatregelen in natuurverbindingsgebieden aan te moedigen door de aanduiding van deze gebieden te vereenvoudigen. Het is echter onmogelijk om op dit moment in te schatten in welke mate de voorgestelde wijziging daadwerkelijk zal leiden tot een vereenvoudiging. De Vlaamse regering zal de nieuwe procedures namelijk nog moeten vastleggen, naar verluidt via een wijziging van het natuurrichtplanbesluit.”*

Besluitend: door, in een ‘lichtere procedure’, de verantwoordelijkheid bij de bestendige deputatie te leggen en door dit proces te verbinden aan natuurrichtplannen die uitsluitend stimulerende maatregelen kunnen bevatten, wordt een vereenvoudiging bekomen in vergelijking met de huidige situatie – zowel op het vlak van de afbakening als op het vlak van het natuurrichtplan. Het is evenwel inderdaad zo dat met de wijziging van de decreetsartikelen de beoogde vereenvoudiging nog niet verwezenlijkt is geworden. Dit zou bvb. kunnen gebeuren door een bijstelling van het vermelde natuurrichtplanbesluit van 2003.

Derde bemerking SERV: *“De raad stelt vast dat de voorgestelde wijziging een nieuwe planfiguur introduceert, namelijk het afbakeningsplan van één natuurverbindingsgebied. Deze afbakeningsplannen kunnen, volgens het nieuwe art. 27 §3 vierde lid, worden opgeheven door gewestelijke of provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen, door afbakeningsplannen voor het GEN of GENO en door afbakeningsplannen van natuurverwevingsgebied. De hiërarchie met de andere, ‘hogere’ plannen is echter niet automatisch vastgelegd, zoals dit wel gebeurde voor de ruimtelijke uitvoeringsplannen. Deze worden van rechtswege opgeheven indien ze strijdig zouden zijn met ‘hogere’ plannen.”*

Besluitend: het is niet nodig te spreken van een afschaffing van rechtswege door navolgende, hiërarchisch hogere plannen. Dit aangezien het niet om de afbakening van bestemmingen met voorschriften gaat. Een mogelijkheid tot opheffing volstaat.

Vierde bemerking SERV: *“De raad merkt op dat door het voorontwerp twee soorten natuurverbindingsgebieden ontstaan en daarmee heel wat onduidelijkheid. Er zijn enerzijds de natuurverbindingsgebieden ‘in de zin van dit decreet [natuurdecreet]’. Zij worden vastgelegd door de provincieraad in de provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen. Deze gebieden maken deel uit van het IVON en in deze gebieden kunnen ‘slechts’ stimulerende maatregelen worden genomen. Anderzijds zijn er natuurverbindingsgebieden van een ‘nieuwe soort’. Zij worden vastgelegd door de bestendige deputatie in een afbakeningsplan. Zij kunnen ingevolge art. 27 §3 tweede lid niet beschouwd worden als natuurverbindingsgebieden ‘in de zin van dit decreet’ aangezien ze niet door de provincieraad werden vastgesteld. Het is dan ook onduidelijk of ze wel deel uitmaken van IVON en of hiervoor wel stimulerende maatregelen kunnen worden genomen. De verhouding tussen het nieuwe art. 27 §3 tweede lid en het nieuwe art. 30 §2 moet op zijn minst beter uitgeklaard worden.”*

Besluitend. De verhouding tussen artikel 27, §3 en het voorgestelde artikel 30, §2 bestaat er dus in dat met het laatstgenoemde artikel de *sui generis* procedure ingevoerd wordt, en dat in het eerstgenoemde artikel al een procedure beschreven werd uit de ruimtelijke ordening die resultaten oplevert die gelijkgesteld kunnen worden met deze van de (op zich nog niet bestaande) *sui generis* procedure. Door deze laatste in te voeren wordt nu een analogie met VEN en verwevingsgebied gerealiseerd.

Vijfde bemerking SERV: “Tot slot merkt de raad op dat het voorontwerp van decreet niet van de gelegenheid gebruikt maakt om ook art. 29 van het natuurdecreet helderder te formuleren. Het blijft immers onduidelijk of er in natuurverbindingsgebieden inderdaad ‘slechts stimulerende maatregelen worden genomen’, zoals de memorie van toelichting stelt. Het lijkt immers niet uitgesloten dat ook de maatregelen vermeld in hoofdstuk IV, afdeling 4 van dit hoofdstuk en hoofdstuk VI (voorkooprecht, e.d.) van toepassing kunnen blijven in natuurverbindingsgebieden (art. 29 §1). In ieder geval meent de raad dat de afbakening van natuurverbindingsgebieden niet mag interfereren met de afbakening of planning van bedrijventerreinen.”

Besluitend. De SERV stelt hier terecht de vraag naar het bestaan van de rechtsgevolgen buiten het als principe vooropgestelde stimulerend beleid – in tegenstelling tot wat de SERV zegt is er echter geen wezenlijke onduidelijkheid. Een aantal bepalingen met rechtsgevolgen gelden voor het IVON omdat ze voor geheel het Vlaamse Gewest gelden (bvb. het soortenbeleid). Het is niet opportuun deze niet van toepassing te verklaren op het IVON. Daarnaast zijn er concrete gevolgen van het IVON die elders in het Natuurdecreet verankerd zijn, zij het mits de nodige randvoorwaarden en waarborgen. Deze randvoorwaarden en waarborgen moeten in principe volstaan voor de rechtszekerheid van de rechtsonderhorige. Om die redenen is het niet wenselijk een wijziging aan te brengen aan artikel 29 van het Natuurdecreet.

Tot slot moet nog eens verwezen worden naar de basisbedoeling van deze wijziging – een vereenvoudigde, *sui generis* afbakening mogelijk te maken die gekoppeld is aan de natuurrichtplannen vermeld in artikel 50 van het Natuurdecreet. Ook bij deze natuurrichtplannen staat expliciet vermeld dat er alleen stimulerend beleid mogelijk is. Dit is dan ook de basisbedoeling van deze natuurverbindingsgebieden.

Hoofdstuk XII: Decreet Integraal waterbeleid

Mineraad [9] Beperking van het werkingsgebied van de watertoets

De Mineraad is voorstander van een zo ruim mogelijk toepassingsgebied van de watertoets en is daarom principieel gekant tegen een werkwijze met een positieve en negatieve lijst. Tegelijkertijd vindt de raad het nodig om administratieve overlast ten gevolge van de watertoets zoveel mogelijk te vermijden (a).

De raad ziet twee concrete nadelen:

- een aantal plannen waarvan de raad suggereert dat ze een mogelijk schadelijk effect zouden kunnen hebben, zijn niet vermeld in de decreetswijziging (b);
- de werkwijze met lijsten zal tot een uitholling van de watertoets leiden, omdat sectoren en administraties ‘hun’ plannen of programma’s buiten de regeling zullen houden (c).

De SERV vindt het daarentegen een goede zaak dat het voorontwerp van decreet het *toepassingsgebied* van de watertoets tracht te verduidelijken (a).

Antwoord:

(a) Op te merken valt dat de Mineraad en de SERV een enigszins andere interpretatie lijken te geven aan de inhoud van het gezamenlijke advies van 7 en 8 maart 2006. Om juridische duidelijkheid te creëren en om het voor alle overheden mogelijk te maken de watertoets toe te passen zonder al te veel administratieve overlast, lijkt de werkwijze met een positieve en negatieve lijst de enige optie. Het voorontwerp van decreet is in lijn met de beslissing van de Vlaamse Regering van 2 juni 2006.

(b) De positieve lijst opgenomen in de decreetswijziging is een minimum. Artikel 29 van het voorontwerp van decreet spreekt van vergunningen, plannen en programma’s die “in ieder

geval onderworpen [worden] aan de watertoets". Het voorontwerp van decreet stelt daarenboven duidelijk dat er bijkomend nog vergunningen, plannen en programma's toegevoegd kunnen worden via een uitvoeringsbesluit ("De Vlaamse Regering kan in aanvulling op het eerste en tweede lid een lijst vaststellen van...").

(c) De raad vreest voor een uitholling van de watertoets, verwijzend naar de mogelijkheid dat de Vlaamse Regering een lijst vaststelt van subcategorieën van vergunningen, plannen en programma's waarvoor – in afwijking van §5 eerste en tweede lid – geen watertoets vereist is. In het voorontwerp van decreet is echter uitdrukkelijk gesteld dat zulke uitzondering enkel mogelijk is voor vergunningen, plannen en programma's welke "wegens hun aard, omvang en locatie geen schadelijk effect kunnen veroorzaken". Op basis hiervan lijkt de vrees van de Minaraad ongegrond.

Minaraad [10] Artikel 26: planologische of stedenbouwkundige attesten

De Minaraad vindt het positief dat de watertoets ook toegepast zal kunnen worden op planologische en stedenbouwkundige attesten, maar pleit er voor om de attesten rechtstreeks op te nemen in de lijst van vergunningen, plannen en programma's waarvoor in ieder geval een watertoets vereist is.

Antwoord:

Aangezien de inhoud en draagwijdte van deze attesten anders is dan die van vergunningen, plannen en programma's, is het opnemen van deze attesten in een afzonderlijke bepaling verdedigbaar.

Minaraad [11] Artikel 28: bij twijfel

De Minaraad merkt op dat ten gevolge van de decreetswijziging een situatie ontstaat waarbij in geen enkel geval advies in het kader van de watertoets gevraagd dient te worden, tot het uitvoeringsbesluit hier duidelijkheid over schept.

Antwoord:

Volgens de huidige bepaling van het decreet is de verplichting tot adviesvraag al zeer beperkt: zolang er geen waterbeheerplannen bestaan én de overheid twijfelt. Als een overheid met andere woorden zegt dat ze niet twijfelt, is geen adviesvraag verplicht. In de praktijk blijkt echter dat een belangrijk aantal overheden sowieso advies vraagt, of er nu twijfel bestaat of niet. Er is geen reden om aan te nemen dat de huidige praktijk zou veranderen onder invloed van deze decreetswijziging. De decreetswijziging verandert immers niets aan de bepaling dat een overheid advies kan vragen in het kader van de watertoets (art. 8 §3).

Het voordeel van de nieuwe bepaling is dat – wanneer het uitvoeringsbesluit goedgekeurd is – de verplichting tot adviesvraag ondubbelzinnig geldt of niet geldt.

Minaraad [12] Artikel 29: opmerkingen i.v.m. rechtszekerheid

(a) De Minaraad stelt voor de bepaling over de milieuvergunning, waarvoor de toepassing van de watertoets vereist is "voor zover relevant, gelet op het voorwerp van de vergunningsaanvraag", te schrappen;

(b) De raad suggereert de watertoets bij de ruilverkaveling toe te passen op het geïntegreerde ruilverkavelingsplan in plaats van – zoals het nu is voorgesteld – op het kavelplan;

(c) De raad merkt op dat de bestaansreden voor de "toets van het gezond verstand", zoals opgenomen in het huidige uitvoeringsbesluit watertoets, verdwenen is.

Antwoord:

- (a) Een watertoets in het kader van de milieuvergunning heeft enkel zin voor zover het voorwerp van de vergunning 'watergebonden' is, zoals bv. de aanvraag tot lozing van een bepaald debiet of het oppompen van een hoeveelheid grondwater; indien het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag niet 'watergebonden' is, zal in de meeste gevallen een bouwvergunning vereist zijn: het lijkt dan ook logisch dat de watertoets in het kader van de stedenbouwkundige vergunning wordt uitgevoerd gezien het dan enkel de bouwvergunningsplichtige constructie is die mogelijkerwijs een invloed op 'water' kan hebben;
- (b) Er kan akkoord gegaan worden met het voorstel van de Minaraad om de watertoets bij de ruilverkaveling toe te passen op het geïntegreerde ruilverkavelingsplan in plaats van op het kavelplan;
- (c) De 'toets van het gezond verstand' staat onafhankelijk van het feit of er een limitatieve lijst wordt vastgesteld of niet: nog steeds zullen er immers vergunningsaanvragen enz. zijn waar redelijkerwijs een ambtenaar met de nodige terreinkennis op basis van gezond verstand kan aangeven dat een uitgebreide watertoets overbodig is.

Minaraad [13] uitvoeringsbesluiten

De Minaraad vraag met klem spoed te zetten achter de herziening van het bestaande of de opstelling van een nieuw uitvoeringsbesluit, om de voorgestelde decreetswijziging toepasbaar te maken.

Antwoord:

Dit is een terechte vraag van de Minaraad. Ik heb de CIW reeds de opdracht gegeven om een aangepast uitvoeringsbesluit uit te werken en mij binnen enkele maanden een ontwerp voor te leggen. De voorbereiding hiervan gebeurt door de CIW werkgroep Watertoets. De aanvulling van de positieve lijst en de opstelling van een negatieve lijst (met subcategorieën waarvoor geen watertoets vereist is) vraagt echter een zorgvuldige screening van alle mogelijk relevante vergunningen, plannen en programma's, vanuit alle mogelijke beleidsdomeinen. De voorbereiding zal dus nog enkele maanden in beslag nemen.

SERV 2de punt: overgangperiode

Het lijkt volgens de raad zinvol om een *overgangperiode* te voorzien voor plannen waarvoor volgens het voorontwerp vanaf de inwerkingtreding van het decreet een watertoets moet gebeuren maar die op dit moment in een laatste goedkeuringsfase zitten.

Antwoord:

Een overgangsbepaling waarbij die plannen en programma's waarvoor het openbaar onderzoek werd opgestart vóór het van kracht worden van het decreet, niet hoeven onderworpen te worden aan de watertoets, is overbodig. De watertoets op plannen en programma's is immers reeds van kracht sinds het decreet IWB op 14 november 2003 in het Belgisch Staatsblad verschenen is, d.w.z. meer dan drie jaar geleden.